

izdala knjige, ki bi bila tako pusta in nezmiselna mešanica". — Česniku dela kritik krivico, zakaj „Koledarske storije“ njegovi spisi niso. — Dr. Lončar bi dr. Grudnovu „Zgodovino slovenskega naroda“ rad hvalil, a mu poklon kar neče izpod peresa. — Pintar končuje polemiko s Peruškom glede perfektivnih in imperfektivnih glagolov.

Slovan. IX. 1. Poezija: Gradnik, Klemenčičeva, Tavčarjeva; proza: Pugelj, Murnik, Premk. — Dr. Ilesič referira o dnevniku češkega byronista Mácha (umrl l. 1836.) glede njegovega obiska v Ljubljani pri dr. Prešernu. Po literarnih pogovorih so častili vinsko kapljico. — Ogris začenja literarno-kulturne črtice o francoskem romanopiscu, naturalistu Eduardu Rodu v strogoznanstveni, težki obliki, Hinterlechner informativne studije „iz geologije“. — Recenzije: „Trdinovi spisi“ (IX. zvezek.) „Tako natančen motrilec realnih razmer je Trdina, da mu izginejo vsi oziri na kako teoretično estetiko.“ Konec ocene je tendenciozen. — Poljudni članki „Koledarja Družbe sv. Mohorja l. 1911.“ so ocenjeni s stališča svobodne misli; skrajno negativno. — Dr. Grudnovu „Zgodovino slovenskega naroda“ ocenja dr. Pestotnik pretežno pohvalno in pozitivno, a mu pisatelj ne ugaja, kadar podarja „prevelike zasluge“ krščanstva, ter zahteva od njega, da „nacionalne momente bolj izrabi“.

Zora. XVII. 1. Veble razpravlja „o dijaštvu in narodno-obrambnem delu“, „U“ o „narodnostnem vprašanju v Gradcu“ z ustnimi statističnimi podatki.

X. Y. Z.

Naše slike.

Izkušali bomo vsako številko „Dom in Sveta“ enotno opremiti, kakor čitatelji razvidijo že iz prve. Začeli smo z egiptovsko umetnostjo, ki bo segla še v naslednjo številko,

nato preidemo na grško in rimsko . . . , tako da bomo v nekaj letih, če bo le mogoče, priobčili najznamenitejše in najlepše slike iz umetnostne zgodovine do najnovejšega časa. Obenem bomo v tem delu lista podali kratko in poljudno karakteristiko dotične dobe, s čimer bomo manj večšim čitateljem morda ustregli. — O Egiptčanih in njihovi umetnosti izpogovorimo prihodnjič, ko izpopolnimo vrsto slik.

Original Raffaelove slike „Sveta družina“, ki jo prinašamo v tej številki, se nahaja v galeriji Barberini v Rimu.

Japonska umetnost, kakor sploh vse japonsko življenje, je jela Evropo močno zanimati. Umetniške revije prinašajo o njej poročila in študije, pišejo se knjige, prirejajo razstave modernih Japoncev in retrospektivne razstave. In ne po krivici; priznati se mora, da je čut za lepoto pri Japoncih veliko krepkeje razvit nego pri nas in da se njihova umetnost v resnici bliža idealu ljudske umetnosti. Vse stvari vsakdanje rabe so izrisane in poslikane; tako postaja Japoncu umetnost potreba. Japonci izvršujejo risbe z neko posebno lehkoto, ki je nam tuja in zapadnim kritikom neumljiv čudež; obdarjeni so pač z neko intuitivno zmožnostjo, ki jo je nam narava in vzgoja odrekla in ki usposobi Japonca, da se tako lahko nauči risati kot mi hoditi. Odločilna je pri tem seveda dolga, nepretrgana umetniška tradicija — nekateri preiskovavci trdijo, da je japonska umetnost najnovejšega izvora, a po krivici — in zlasti vzgoja. Japonski otrok se uči že od zgodnje mladosti vaditi okus. Še nedorasle deklice morajo sedeti pred igro z lutkami in dečki občudovati vojaške figure, še preden so se naučili govoriti. Odtod pozneje tista čudovita spretnost v risanju, vezenju, rezbarjenju. — Spodaj prinašamo vinjeto „Slovo“. Mož se je napravil na vojsko, se poslovil od doma, a srce ne gre z njim: obrnil se je na konju in toči z ženo vred predebele solze. Nekoliko karikirani prizor je poln otroškoveselega humorja.

VSE MORA K VOJAKOM!

Kitajska karikatura k splošni vojni dolžnosti